

UZASADNIENIE

P. Ś. został oskarżony o to , że:

I .w okresie od 01.10.2013 r. do 10.10.2013 r. oraz w lokalu przy Pl. (...) w B. urządził gry na automatach: (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...) oraz (...) nr inwentarzowy (...), wbrew art. 3 ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), w ten sposób, że udostępnił automaty do gier w celu ich eksploatacji w w/w punkcie, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.,

II. w bliżej nie określonym czasie, nie wcześniej niż od dnia 10.10.2013 r. do dnia 13.02.2014 r. w lokalu znajdującym się w B. przy Placu (...) urządził gry na automatach o nazwie :. (...) nr (...), H. (...) bez numeru, (...) nr (...) - (...), (...) bez numeru, czterech automatach H. (...) bez numeru, (...) bez numeru, H. (...) nr (...), ACE nr (...), R. (...) bez numeru, dwóch automatach (...) bez numerów oraz czterech automatach (...) bez numerów, wbrew art. 3 ustawy z dnia 19.11.2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540), w ten sposób, że udostępnił automaty do gier w celu ich eksploatacji w w/w punkcie, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy w Belchatowie w sprawie II K 29/15:

1) oskarżonego P. Ś. w ramach zarzucanych mu czynów z pkt I i II, uznał za winnego tego, że: w okresie od 1.10.2013 roku do 10.10.2013 roku oraz od 10.10.2013 roku do 13.02.2014 roku działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru w lokalu przy Placu (...) w B., woj. (...) urządził gry na automatach:

(...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), H. (...) nr (...), H. (...) bez numeru, (...) nr (...) - (...), (...) bez numeru, trzech automatach H. (...) bez numeru, (...) bez numeru, H. (...) nr (...), H. (...) nr (...), ACE nr (...), R. (...) bez numeru, dwóch automatach (...) bez numerów oraz czterech automatach (...) bez numerów, wbrew przepisom art. 3 w zw. z art. 14 ust 1 ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540) w ten sposób, że udostępnił te automaty do gier w celu ich eksploatacji w ww. punkcie, tj. przestępstwa wypełniającego dyspozycję art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 §1 k.k.s. w zw. z art. 23§ 1 i §3 k.k.s. wymierzył mu karę 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 70 złotych;

2) na podstawie art. 30§5 k.k.s. orzekł przepadek:

a) automatów do gier:

(...) G." nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...), (...) nr inwentarzowy (...) oraz (...) nr inwentarzowy (...) opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-103) pod pozycją od 1 do 12,

- H. (...) nr (...), H. (...) bez numeru, (...) nr (...) - (...), (...) bez numeru, trzech automatach H. (...) bez numeru, (...) bez numeru, H. (...) nr (...), ACE nr (...) opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-371) pod pozycją od 1 do 10,

- R. (...) bez numeru, dwóch automatach (...) bez numerów oraz czterech automatach (...), H. (...) nr (...) opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-535) pod pozycją od 1 do 8;

b) środków pieniężnych w kwotach:

- 2320 (dwa tysiące trzysta dwadzieścia) złotych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k- 103) pod pozycją 14,
- 130 (sto trzydzieści) złotych opisanych w dowodzie wpłaty (k-215),
- 10 (dziesięć) złotych opisanych w dowodzie wpłaty (k-217),
- 1330 (tysiąc trzysta trzydzieści) złotych opisanych w dowodzie wpłaty (k-219),
- (...),21 (cztery tysiące sto sześćdziesiąt siedem 21/100) złotych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-371) pod pozycją 12,
- 160 (sto sześćdziesiąt) złotych opisanych w dowodzie wpłaty (k-415),
- (...) (siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt pięć) złotych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-535) pod pozycją 10;

c) kluczy do automatów w ilości:

- 26 (dwudziestu sześciu) sztuk opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-103) pod pozycją 13,
- 105 (stu pięciu sztuk) z czterema pilotami i 21 (dwudziestu jeden) zawieszkami opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-371) pod pozycją 11,
- 49 (czterdziestu dziewięciu) sztuk opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (k-535) pod pozycją 9;

3) zasądził od oskarżonego P. Ś. na rzecz Skarbu Państwa 1050 złotych opłaty i 20814 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości.

Powyższemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art 107 § 1 k.k.s. przez jego zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem opisany w akcie oskarżenia wyczerpał znamiona w/w przestępstwa skarbowego, pomimo, iż przepis ten nie powinien mieć zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem jest on przepisem o charakterze blankietowym i odtworzenie jego treści normatywnej możliwe jest tylko w oparciu o przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201, poz. 1540), a w szczególności art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 w/w ustawy, które to nie mogą być stosowane w polskim systemie prawnym, gdyż stanowią „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy nr 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady, co skutkuje tym, że przepisy takie są nieskuteczne i nie mogą być podstawą rozstrzygnięć sądowych - co zostało potwierdzone także wiążącą wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dokonaną wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213, C- 214 i C- 217/11 (FORTUNA i inni) oraz wcześniejszym wyrokiem z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-65/05 (Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej);
- obrazę prawa materialnego, tj. fundamentalnych zasad prawa Unii Europejskiej, uregulowanych w Traktacie z Lizbony zmieniającym Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską z dnia 13 grudnia 2007 roku, zwanym Traktatem o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2009 roku, Nr 203, poz. 1569) oraz art. 2, art. 31 ust. 3 w zw. z art. 22, art. 61, art. 7 Konstytucji RP, poprzez wydanie zaskarżonego wyroku na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, która została uchwalona z pominięciem procedury notyfikacji, a zatem z istotnym naruszeniem trybu ustawodawczego i jako taka nie może być stosowana.

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego”.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu skarżący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, które miały istotny wpływ na jego treść, tj.:

- art. 424 § 1 k.p.k. - poprzez nie odniesienie się w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku do kwestii mającej wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie całkowite przemilczenie okoliczności związanych z brakiem notyfikacji Komisji Europejskiej przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych, w sytuacji gdy art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy, a zatem odtworzenie jego treści normatywnej jest możliwe tylko poprzez odwołanie się do przepisów tejże ustawy, w związku z czym ta kwestia ma kluczowe znaczenie dla oceny prawnokarnej zachowania oskarżonego;

- art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., poprzez:

a. niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, akcentującą przy tym - wbrew zasadzie obiektywizmu - okoliczności niekorzystne dla oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu lub zbagatelizowaniu okoliczności dla niego korzystnych, bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy, a także poczynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału dowodowego, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, często w sposób sprzeczny z dowodami zgromadzonymi w sprawie lub całkowicie dowolny - bez odwołania się do jakiegokolwiek podstawy dowodowej - czego najpełniejszym wyrazem jest uzasadnienie zaskarżanego wyroku, nie odpowiadające wymogom procesowym w zakresie w jakim całkowicie pomija okoliczności związane z obowiązkiem notyfikacji przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych, a także rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku postępowania na niekorzyść oskarżonych, a więc wbrew zasadzie in dubio pro reo,

b. bezpodstawne uznaniu przez sąd I instancji, że oskarżony działał w sposób bezprawny i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę podczas, gdy oskarżony mógł pozostawać w pełni usprawiedliwionym przekonaniu, że jego działanie jest bezprawne, albowiem wcześniejsze wyroki zapadające w podobnych pod względem stanu faktycznego sprawach – były różne, a obserwując zmieniającą się linię orzecniczą sądów oraz rozważania problemu związanego z art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. poczynione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Sąd Najwyższy, oskarżony mógł nabrać usprawiedliwionego przekonania, że jego działanie nie nosi znamion czynu zabronionego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Bełchatowie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całokształt ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego i jako taka korzysta z ochrony, jaką daje art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 k.p.k. Dodatkowo można podnieść, iż ustaleń faktycznych, co do własności zatrzymanych automatów do gier oraz rodzaju tychże gier, jakie się na nich odbywały, nie kwestionowała żadna ze stron procesu tak przed sądem rejonowym, jak i we wniesionym środku odwoławczym. Dość więc powiedzieć, że Sąd Okręgowy aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego, który sprowadzał się, ujmując rzecz w sposób najbardziej skondensowany, do zakwestionowania możliwości zastosowania przez sąd rejonowy przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (ugh) jako norm wypełniających blankietowo znamię art. 107 § 1 k.k.s. (wbrew przepisom ustawy) pod zarzutem naruszenia którego pozostawał oskarżony P. Ś.. W ocenie obrońcy przepisy ugh określające zasady urządzania gier hazardowych w tym na automatach (art. 2 ugh), jako tzw. przepisy techniczne, powinny zostać przed ich wprowadzeniem do krajowego porządku prawnego, poddane procedurze notyfikacyjnej

przed Komisją Europejską. Brak dokonania notyfikacji „tych przepisów” skutkuje zdaniem apelującego niemożnością ich zastosowania i tym samym wykluczone jest pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności za prowadzenie gier hazardowych „wbrew przepisom ustawy”, które w polskim systemie prawnym nie obowiązują.

Sąd Okręgowy zażył tymczasem, że w wyroku z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C - 305/15 Trybunał Sprawiedliwości UE uznał, że przepis art. 6 ust 1 ugh nie ma charakteru technicznego, natomiast art. 14 ugh taki charakter istotnie posiada. Do tego wyroku nawiązuje uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. podjęta w sprawie I KZP 17/16. Stwierdzono w niej, że kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośrednio stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2015r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Sąd Odwoławczy w całości podziela dokonana ocenę tego stanu rzeczy.

W takiej sytuacji orzeczenia (...) oraz sądów powszechnych, na których treść powołuje się autor apelacji, uzasadniając trafność zarzutu naruszenia prawa materialnego, mają w sprawie walor jedynie historyczny. Poza tym, i tak nie dotyczyły one wprost kwestii „techniczności” powołanych przepisów ugh, więc ich znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie było i jest znikome. Mowa tu przede wszystkim o wyroku (...) z 19 lipca 2012 r. w sprawach C213/11, C-214/11, C-217/11, który nie odnosił się kierunkowo do przepisów art. 6 i 14 ugh, tylko do innych zapisów tej ustawy. Kwestia charakteru tych norm była poruszana przy okazji, stąd też mowa o „potencjalnie technicznym charakterze tych przepisów”. Zresztą, gdyby było inaczej, nie zapadłoby przecież, co oczywiste, powołane orzeczenie (...) w sprawie C 305/15, z uwagi na ewentualny stan powagi rzeczy osądzonej.

Dla rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności zarzutu sformułowanego w apelacji istotne znaczenie ma uchwała z dnia 17 stycznia 2017 r., wydana w sprawie I KZP 17/16, w której Sąd Najwyższy wypowiedział się co do możliwości uznania, czy naruszenie przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych wypełnia znamię blankietowe przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. określone sformułowaniem: „kto wbrew przepisom ustawy ... urządza lub prowadzi grę na automacie”. Jak już podkreślono, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano w Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 tej ustawy w pierwotnym brzmieniu, natomiast art. 6 ust. 1 tejże ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s, o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Istotnie, przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. ma charakter techniczny, gdyż regulował on kwestię lokalizacji urządzania, między innymi, gier na automatach. Zmiana treści tego przepisu, ale już po notyfikowaniu projektu Komisji Europejskiej, nastąpiła z dniem 3 września 2015 r., a więc po dacie popełnienia czynów zarzuconych oskarżonemu. Zastosowanie art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych w kształcie obowiązującym sprzed 3 września 2015 r. w postępowaniu karnym o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. było więc wyłączone. Norma zawarta w art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie mogła w realiach niniejszej sprawy wypełniać normy blankietowej wyrażonej w art. 107 § 1 kks, co skutkowało zmianą wyroku w kierunku wskazanym w treści rozstrzygnięcia sądu odwoławczego (wyeliminowaniem z opisu czynu zawartego w punkcie 1 sentencji wyroku zwrotu: „w zw. z art. 14 ust. 1”).

Jednocześnie zachowanie sprzeczne z treścią przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych mogło i może nadal stanowić podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności karnoskarbowej za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. Takiego

natomiast zachowania dopuścił się P. Ś.. Co prawda sąd I instancji przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie powołał ani w opisie, ani w kwalifikacji prawnej czynu, ograniczając się do sformułowania, iż oskarżony urządzał gry na automatach do gier „wbrew art. 3 ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych”, tym nie mniej opis czynu i dokonane ustalenia faktyczne potwierdzają naruszenie reguł wskazanych w tym przepisie. Przepis ten stanowił, że urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Podstawowa i bardziej uszczegółowiona zasada została określona w art. 6 ust. 1 ustawy. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 marca 2017 r., V KK 20 / 17 słusznie zauważył, iż przywołanie w wyroku art. 3 ustawy o grach hazardowych oznacza, że zakresem odniesienia dla ustaleń sądu I instancji był całokształt uregulowań tej ustawy obowiązujący w czasie wskazanym w akcie oskarżenia, a więc także jej przepis art. 6 ust. 1. Zgodnie z jego brzmieniem tempore criminis, działalność w zakresie gier na automatach mogła być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Ten przepis nie miał, i także po zmianie treści obowiązującej od dnia 3 września 2015 r., nie ma charakteru technicznego, co wykazano w powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2017 r. Fakt prowadzenia przez oskarżonego P. Ś. gry na automatach w lokalu przy ul. PL. (...) w B. bez koncesji na prowadzenie kasyna gry, został ustalony przez sąd rejonowy (k.875v-877). Co więcej, oskarżony prowadził gry na automatach „pod przykrywką” prowadzenia działalności jako firma (...), która nie miała nic wspólnego z urządzeniem gier w rozumieniu ustawy o grach hazardowych. Skoro więc oskarżony prowadził działalność w zakresie gry na automatach także bez koncesji (w istocie także z naruszeniem każdego innego przepisu tej ustawy) to czynił to z naruszeniem zasad określonych w tej ustawie, a tym samym, nawiązując już do brzmienia art. 107 § 1 k.k.s. wbrew przepisom tej ustawy. Naruszenie art. 6 ust. 1 ustawy, polegające na prowadzeniu gier na automatach bez koncesji, przesądza o trafności przypisania oskarżonemu P. Ś. przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.

W świetle powyższych uwag zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest słuszny. Skoro bowiem art. 6 ust. 1 ustawy nie jest przepisem technicznym w rozumieniu art. 1 Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, to fakt nienotyfikowania jego projektu Komisji Europejskiej nie stanowił okoliczności wyłączającej ściganie osoby, która przez jego naruszenie wypełniła swoim czynem znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.

Co do zarzutu działania oskarżonego w warunkach kontratypu, o jakim mowa w art. 10 § 3 k.k.s., to wedle tego przepisu, nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, ten kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność. I właśnie, zdaniem skarżącego, zachodziło usprawiedliwione okolicznościami przekonanie oskarżonego o braku bezprawności jego działania. Skarżący podnosił, iż wcześniejsze wyroki zapadające w podobnych pod względem stanu faktycznego sprawach były różne, a obserwując zmieniającą się linię orzecznictwa sądów na kanwie problemu stosowania przepisów art. 6 ust. 1 oraz 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, oskarżony P. Ś. mógł nabrać usprawiedliwionego przekonania, że jego działanie nie nosi znamion czynu zabronionego. Sąd odwoławczy zważył, iż skarżący stara się wyrzucić wrażenie, że te bliżej nie sprecyzowane orzeczenia wpływały na przekonanie oskarżonego o tym, że wobec wadliwego uchwalenia ustawy o grach hazardowych, kluczowe dla niniejszej sprawy jej przepisy tj. art. 6 ust. 1 oraz 14 ust. 1 nie powinny być stosowane przez sądy oraz organy administracji celnej, a tym samym, że jego działalność nie jest bezprawna. Domyślać się jedynie można, że chodzi przy tym o te inne postępowania, w których wobec oskarżonych zapadały orzeczenia sądów i które uchylały zatwierdzenia zatrzymań należących do oskarżonych automatów. Tyle tylko, że obrońca nie bierze pod uwagę, iż dotychczas wobec oskarżonego P. Ś. nie toczyło się żadne postępowanie o czyn z art. 107 k.k.s., do tego zakończone po jego myśli, tak aby miał świadomość jaki ewentualnie w jego sytuacji może zapaść wyrok, a w/w „linia orzecznicza” pojawiła się później, aniżeli czasokres przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Wreszcie czym innym jest przekonanie o bezprawności - o jakim mowa w art. 10 § 3 k.k.s., poparte jednolitą linią orzecznictwa, czy orzeczeniem dotyczącym konkretnej osoby i tożsamego stanu faktycznego, a czym innym jest ewentualnie chwiejna linia orzecznictwa w jakiejś kwestii (a tylko ewentualnie taka występowała przez pewien późniejszy okres czasu).

Skarżący istotnie pomija też okoliczność, że oskarżony działał w sposób zawiniony, ewidentnie uporczywie oraz sprzecznie z jednolitym i niezmiennym stanowiskiem organów ścigania. Wobec oskarżonego urzędnicy Urzędu

Celnego w P. Sekcja Kontroli Gier Hazardowych w Referacie Dozoru przeprowadzili kolejno trzy kontrole (10 października 2013 roku, 28 listopada 2013 roku i 13 lutego 2014 roku). Oskarżony w żadnej z kontroli nie legitymował się stosownymi dokumentami. Co więcej, każdorazowo w dalszym ciągu kontynuował swój przestępczy proceder, pozyskując nowe automaty, co do których - jak podał beztrąsko - sam był konstruktorem. Dopiero po trzeciej kontroli zachowanie w/w zakończyło się (a przynajmniej na to wskazuje zarzut postawiony przez oskarżyciela). W zasadzie trzy przeprowadzone kontrole pomieszczenia wynajmowanego przez firmę oskarżonego (...) -U (...) osiągały taki sam skutek tj. żaden. Owe bezczynności oskarżonego mimo, że przecież wiedział o jednolitym stanowisku funkcjonariuszy Urzędu Celnego i stwierdzanych przez nich każdorazowo uchybieniach w prowadzeniu gier - wbrew ustawie o grach hazardowych, sprawia, iż ocena zachowań P. Ś. jako bezprawnych, bez możliwości uznania kontratypu, o jakim mowa w art. 10 § 3 k.k.s., jawi się jako oczywista. Oskarżony obejmował swoją świadomością, iż tego typu zachowania są karalne, a mimo tego, po raz kolejny postępował w tożsamy sposób naruszający porządek prawny. W sprawie nie można więc mówić o jakimkolwiek usprawiedliwionym błędzie, co do bezprawności działania. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim.

O kosztach postępowania sąd odwoławczy orzekł na podstawie przepisów wskazanych w części dyspozytywnej.